

عنوان مقاله:

مطالعه سطوح مختلف بیانی میوگلوبین انسانی در مخمر ساکرومایسس سرویزیه

محل انتشار:

دوازدهمین کنگره ژنتیک ایران (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 6

نویسنده:

ارسطو بدویی دلفارد - عضو هیئت علمی گروه زیست شناسی دانشکده علوم، دانشگاه شهید باهنر کرمان

خلاصه مقاله:

میوگلوبین یک پروتئین اتصالاتی اکسیژن است که در عضلات قلبی و مخطط یافت می شود. افزایش سریع در غلظت میوگلوبین یک نشانه مفید زودهنگام برای انفارکت حاد میوکارد است. میوگلوبین سرم به عنوان مارکر آسیب میوکاردی، حساسیت 90-100 درصد دارد چرا که از سلول های نکروتیک زودتر از تروپونین های قلبی آزاد می شود. این ویژگی، این پروتئین را به یک مارکر زیستی حساس برای آسیب های عضلانی و یک سنسور بیولوژیک با کارایی بالا در حمله های قلبی در بیماران دارای درد قفسه سینه تبدیل کرده است. تقریباً تمام اکسیژن مصرف شده توسط عضلات اسکلتی و قلبی توسط سیتوکروم اکسیداز از برداشته می شود. هدف این مطالعه بررسی نقش میوگلوبین انسانی در مخمر با استفاده از میانکنش آن با سیتوکروم C و تأثیر آن در بروز آپوپتوز سلولی می باشد. در این بررسی میوگلوبین انسانی در پلاسمیدهایی با سطوح بیانی متفاوت قرار داده شد و سپس به مخمر ساکرومایسس سرویزیه ترانسفورم گردید. در نهایت میزان وقوع آپوپتوز سلولی با استفاده از واکنش آنتی ژن- آنتی بادی در مخمرهای بیان کننده میوگلوبین انسانی در حضور غلظت های مختلف اسیداستیک مورد بررسی قرار گرفت. سپس تکنیک وسترن بلات به منظور مطالعه حضور ژن میوگلوبین انسانی در سوش های انتخابی، استفاده شد. نتایج نشان داد که آنتیبادی پلی کلونال سیتوکروم C بز نمی تواند سیتوکروم C مخمر را تشخیص دهد.

کلمات کلیدی:

میوگلوبین، مخمر ساکرومایسس سرویزیه، مرگ سلولی، وسترن بلات

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/226363>

